

com posa de manifest també el citat informe i, per cert, uns sobre costos, evidentment, que hem pagat totes i tots.

El que resulta també curiós és que unes escoles amb aquests sobre costos i centres construïts no fa molt, tinguen clares deficiències, clares deficiències, i presenten clares deficiències derivades de la mala construcció o d'una qualitat de materials molt baixa.

¿Com pot ser que tinguem escoles construïdes fa cinc anys i que necessiten una reforma integral? Alguna cosa haurà passat i precisament va en la línia que estava apuntat.

Un pou sense fons, sí, que junt amb altres promeses incomplides dels anteriors governs, han fet que molts pares i mares s'hagen sentit enganyats, i encara esperen la construcció de centres educatius que se'ls havien promès i que no tenien ni els plànols fets. I saben perfectament de què parlar en municipis com Muro d'Alcoi.

Per tant, ens hem trobat, com deia, amb una empresa pública que està en liquidació i amb un informe jurídic de l'advocacia que ens limita a seguir fent-li encàrrecs. I a tot açò, hem d'afegir un servei d'infraestructures de la conselleria d'educació desmantellat, amb només cinc persones, cinc tècnics per cobrir les necessitats de tot el país.

A dia d'avui l'empresa continua existint fins al moment en què siguen executats els contractes pendents, perquè encara en té, i correctament rebudes les obres que estan en execució, d'acord amb la llei. L'empresa encara té contractes per resoldre i liquidacions financeres que no ha solucionat.

Però abans d'esgotar el meu temps, m'agradaria ensenyar també aquest document que van presentar els treballadors de CIEGSA l'any 2012. És un pla per a acabar amb tots els barracons, un pla per a acabar amb tots els barracons que van treballar els treballadors de CIEGSA i que vam trobar dins d'una caixa –no sé si seria eixa caixa de Pandora, diria que no– però que vam trobar dins d'una caixa i que per l'estat en què estava la caixa, mai ningú abans l'havia oberta, ningun governant l'havia oberta abans. I ací hi havia una planificació dels treballadors i treballadores per a acabar amb els barracons.

Bé. Tot i eixe pastís que ens han deixat, no anem a parar i anem a seguir millorant les infraestructures educatives i, evidentment, per a poder educar en instal·lacions decents.

En este sentit, els pressupostos del 2016 ja tenen un augment en la inversió en infraestructures, i si s'aprova per estes Corts, n'hi haurà un augment de més de diu milions d'euros en infraestructures educatives.

I no només això, en paral·lel, estem dotant de major personal de serveis d'infraestructures perquè se tinga més capacitat de gestió i per a poder desfer el col·lapse que ens han deixat.

No podem solucionar el problema en un any ni en dos, però mai més, mai més es quedaran caixes sens obrir ni solucions sense intentar-se.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller. I gràcies per fer l'ús de la paraula des de la zona de l'hemicicle, encara que ens ha donat l'esquena a la mesa, però pensem que la persona a qui s'havia de respondre és la diputada.

Continuem amb la pregunta número 212, que formula la il·lustre diputada senyora Mònica Álvaro a la vicepresidenta del Consell.

La senyora Álvaro Cerezo:

Moltíssimes gràcies.

El senyor president:

Quan vosté vullga.

La senyora Álvaro Cerezo:

«La ley de dependencia no es viable.» ¿Els sona, els sona a tots vostés? Doncs això ho deia un 17 de novembre de 2011, l'aleshores candidat a la presidència de l'estat espanyol Mariano Rajoy, tres dies abans de les eleccions. I afegia en eixa entrevista: «Haremos lo que podremos, pero no introduciremos el copago.»

A juliol de 2012, el ja president del Govern d'Espanya, el que no creia en la dependència com a dret, donava llum verda a un *decretazo*, el Decret Llei 20/2012, que anomenava mesures per a garantir *la estabilidad presupuestaria* i que suposava la introducció del copagament, llevar fins al 13% del finançament de la dependència per a les comunitats autònoms, revisar les cotitzacions dels cuidadors familiars a la baixa i suspendre i ajornar la retroactivitat.

Així, al 2012 érem testimoni d'un atemptat contra les persones dependents i les seues famílies, tal com manifestava l'associació estatal de directores i gerents de serveis socials. La suposada estabilitat del *decretazo* no va servir més que per a empitjorar les coses. I avui, avui, a final de legislatura, ens deixa una trista herència, ens deixa un retall de 2.000 milions d'euros menys per a dependència, un dret en què el Partit Popular no creu. I així ens ho ha demostrat des del primer fins a l'últim dia de legislatura.

I ací, a casa nostra, al País Valencià, ¿què hem trobat? Doncs hem trobat quaranta-sis mil persones dependents esperant que l'administració les reconega. Quaranta-sis mil persones dependents esperant a ser incloses en el sistema, quaranta-sis mil persones dependents esperant el compliment de la llei. I solament, solament diu valoradors, diu persones per a valorar eixos milers d'expedients.

Afortunadament, afortunadament, el pressupost de 2016 compta amb un important augment per a dependència. I enfront del criteri economicista de l'anterior govern, s'inicia un camí d'atenció a les persones. I estes paraules no són meues, són declaracions de la cooperativa de la discapacitat i dependència que va atendre la senyora Oltra. Eixa és la gran diferència entre el govern del canvi, aquell que rescata persones, i el govern vell, aquell que feia economia per a quatre i no creia en el dret de les persones.

I miren, parlem de dependència com a dret, i els drets no es poden relegar, ni parlar de la seua viabilitat, perquè són drets inherents a les persones. Per això, senyora Oltra, per davant tinga vosté la meua ajuda i la d'este el seu grup per a treballar de valent per la dependència i evitar a tota costa xifres de trenta-mil persones..., que parlen que han mort trenta-mil persones ací a casa nostra esperant llei de dependència.

Però ¿diga'ns com pensa solucionar el tap de quaranta-sis mil expedients de persones amb dependència que en va deixar sense resoldre l'anterior govern?

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Per a respondre a la qüestió plantejada, té la paraula l'honorable vicepresidenta.

Quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Senyor president, senyories, bona vesprada. Gràcies.

Efectivament, jo, després d'estos anys i després d'accedir a la conselleria, jo he aplegat a una conclusió, i és que el PP mai es va creure la llei d'autonomia personal, mai se la va creure.

I, per tant, en el 2012, Rajoy va materialitzar allò que durant anys hagueren volgut fer, que era tornar a deixar en la cuneta les persones més vulnerables de la nostra societat.

Només aixina s'expliquen els 2.000 milions de retallades en dependència, quan encara estaven incipientment posant en marxa l'autonomia personal per a les persones en situació de major vulnerabilitat i en situació de dependència.

Només aixina s'explica que la Llei 39/2006 diga que el finançament de la dependència té d'anar 50% a l'estat, 50% a les autonomies, i en este moment l'estat ens paga el 18% només del que..., i falta eixe 32% que li falta.

Només aixina s'explica allò dels díhuit valoradors, perquè és molt pitjor, és molt pitjor. Els díhuit valoradors són díhuit valoradors perquè el Partit Popular a la Comunitat Valenciana, l'antic govern, va construir un sistema a esquenes dels servicis socials de base, a esquenes dels ajuntaments.

¿Per què? Per moltes raons. Probablement perquè volien muntar un sistema paral·lel, probablement perquè els treballadors i treballadores socials dels serveis socials de base són gent compromesa, compromesa amb la gent més vulnerable del seu municipi.

I, efectivament, vosté sap com a signant de l'Acord del Botànic, que el primer eix és el de rescatar persones, i ahí està l'aplicació de la llei de la dependència per a millorar la vida de les persones més vulnerables.

Per tant, ¿com ens hem plantejat açò? Tenint en compte a més que la discapacitat, la dependència impacta sobretot no només en les persones que..., este tapó de quaranta-sis mil persones, sinó també en les famílies. I ¿sobretot en qui? En les dones, que són les cuidadores per excel·lència, perquè seguim sent majoritàriament dones les que cuidem.

Per tant, ¿què hem fet per adaptar, primer, el pressupost a les necessitats? I sabem que no és suficient, i tot el consell és conscient, i el primer que és conscient és el conseller d'hisenda. El que hem plantejat és en tres anys desfer este tapó. ¿De quina manera? Augmentant el pressupost, de manera que cada any, d'eixe tapó de quaranta-sis mil persones, ens en llevem quinze mil, fins a cobrir eixes quaranta-sis mil. I tenint en compte també que cada any s'incorporen al sistema set mil cinc-cents persones, més o menys, entre les que entren al sistema i les que ixen perquè, lamentablement, ens van deixant.

I en eixe sentit, nosaltres volem cobrir amb l'actual pressupost, si finalment Les Corts l'aproven, que saben que n'hi ha una apujada del 67% d'ajudes directes a la dependència, que estan fetes perquè estes persones s'incorporen, anem a intentar que el sistema absorbisca cada any més de vint-i-dos mil persones. De manera que en tres anys, en acabar la legislatura, almenys, eixe tapó hajam acabat amb ell i estigam incorporant les persones tal com fan la sol·licitud, que seria el lògic. El lògic és que una persona fera una sol·licitud i en un termini de dos-tres mesos eixa persona tinguera recurs, tinguera una prestació, tinguera una cuidadora professional o no professional. Val.

Al marge d'això, a més, la línia de prestacions econòmiques del sistema valencià que hem dotat amb més d'eixe 67%, el que anem a pagar a màxims són als cuidadors no professionals, que fins ara havien estat també molt maltractats.

Hem acabat amb el tema de la retroactivitat, la suspensió de la retroactivitat i el fraccionament de la retroactivitat. En este moment, les persones que s'incorporen al sistema cobren íntegrament la retroactivitat, que moltes vegades estem parlant de dos o de tres anys, que és el que ha tardat l'antic govern en donar una resposta.

Per tant, si mantenim esta inversió sostinguda, com dic, a final de legislatura haurem acabat amb el tapó.

I també un últim apunt, i és que sap vosté que hem derogat completament el copagament en centres diürns –en la proposta, si vostés al final l'aproven, ¿eh?, esta és la proposta del govern–, i que amb l'aportació suplementària en centres residencials, és a dir, en centres nocturns, se millora substancialment la capacitat adquisitiva per a una vida digna de les persones usuàries, se'ls deixa les pagues extraordinàries que fins ara se'ls confiscaven i farem que, almenys en Nadal de l'any que ve, se puguen tornar a donar les estrenes als nés que ara que s'acosten estes dates.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

La següent pregunta número 96 s'ha demanat que se conteste per escrit.

Per tant, passem a la pregunta número 197, que formula el diputat Alberto García a la vicepresidenta del Consell.

Té vosté la paraula, senyor García.

El senyor García Salvador:

Senyora vicepresidenta, segons l'enquesta de població activa, a gener de 2015 hi havia noranta-una mil sent-cents famílies valencianes sense ingressos, només per darrere d'Andalusia amb cent huitanta-nou mil i Catalunya amb cent dos mil sis-cents.

La pregunta és: ¿quines mesures concretes està posant en marxa la conselleria en favor de les famílies que no tenen cap tipus d'ingrés?

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor García.

Per a contestar, té la paraula la vicepresidenta. Quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyor García per la pregunta.

Efectivament, el Consell és conscient de l'emergència social que hem heretat, d'unes polítiques que han deixat en la cuneta milers de persones i de la necessitat de protegir el dret de totes les persones, especialment les més vulnerables –i sap vosté que és el primer eix de l'Acord del Botànic el de rescatar persones.

Per això, volem assegurar la protecció de les persones i famílies sense ingressos, finançant programes per a la seua atenció, tant de cobertura de necessitats bàsiques, com l'allotjament, assegurement, acompanyament, emancipació i inclusió, a través del servicis socials municipals com a través del suport financer a programes desenvolupats per entitats del tercer sector, que sap vosté que són estes entitats que no tenen ànim de lucre i que fan un gran treball d'acció comunitària.

La política que el Consell desenvoluparà sobre l'empobriment en general, considerant-la com a un fenomen a pluralitat de causes, que afecta de manera múltiple la situació vital de les persones i el seu desenvolupament en els àmbits familiars, laborals i socials. I partix d'un enfocament pluridimensional, d'una perspectiva preventiva que es concreta en cada situació en què s'intervé des dels servicis públics.

És l'objectiu d'esta conselleria enfortir i millorar l'estructura pública de la xarxa de servicis socials general, amb l'objecte que tota persona tinga garantits els drets que li són